

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **R. Z.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2014, č. j. KrÚ 94/2014/ODSH/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 12. 11. 2014, č. j. 52 A 14/2014 – 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2014, č. j. KrÚ 94/2014/ODSH/13 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Pardubice ze dne 28. 8. 2013, č. j. OSA/P-1000/13-D/20, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2001 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o silničním provozu). Tohoto přestupku se stěžovatel dopustil tím, že dne 22. 6. 2013 okolo 12:17 hodin při řízení motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky X, jel na dálnici D11 v 74. km ve směru na Hradec Králové rychlostí 151 km/h (po odečtení tolerance), čímž překročil v tomto místě

nejvyšší dovolenou rychlost o 21 km/h. Za tento přestupek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 2000 Kč.

Krajský soud posoudil důvodnost všech stěžovatelem uplatněných žalobních námitek, přičemž je shledal nedůvodnými, a to ať již jde o námitku neuznání rozhodnutí o pracovní neschopnosti zástupce jako dostatečného důvodu omluvy z nařízeného jednání nebo o námitky vztahující se k provedenímu dokazování a řádnému zjištění skutkového stavu. Krajský soud tak usoudil, že vina stěžovatele byla prokázána nade vší pochybnost, což plyne z podkladů ve správním spisu, a stěžovatelem uplatněné žalobní námitky nebyly schopné tento závěr vyvrátit.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“. Z kasační stížnosti však plyne, že stěžovatel uplatňuje rovněž důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel předně nesouhlasí se závěrem krajského soudu, jenž citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, že pokud je důkaz o rychlosti vozidla řízeného přestupcem pořízen radarem, který splňuje všechny zákonné požadavky a který byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen, tak metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze. Stěžovatel se domnívá, že takové tvrzení je nepřezkoumatelné, přičemž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 - 56, v němž tento soud vyslovil, že považuje za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání přestupku vyjasnění otázky, zda policisté postupovali při měření rychlosti vozidla v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení. Stejně tak stěžovatel rozporuje závěr, že pokud byla rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenána, znamená to, že metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze, neboť při chybném měření by k zaznamenání rychlosti nedošlo (parafrázováno opět z rozsudku sp. zn. 3 As 82/2012 a z rozsudku sp. zn. 1 As 83/2013). Stěžovatel předesílá, že není zřejmé, na podkladě jakých důkazů krajský soud dospěl k uvedenému závěru, když se návod k obsluze měřicího zařízení PolCam PC 2006 ve spisu nenacházel. Z nastíněných důvodů považuje stěžovatel napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

Stěžovatel dále uvádí, že měřicí zařízení PolCam PC 2006 zaznamenává vlastní rychlost, nikoliv rychlost měřeného vozidla. Toto zařízení tedy pouze zaznamená průměrnou rychlost na trase 100 m. Stěžovatel poukazuje na GPS souřadnice měřicího vozidla (na začátku měření 50° 8' 36.780" N 15° 36' 23.260" E; na konci měření 50° 8' 38.740" N 15° 36' 30.080" E), zachycené ve videozáznamu, z nichž plyne, že vzdálenost mezi počátečním bodem a koncovým bodem na dálnici byla 148 metrů; rychloměr však měl měřit rychlost toliko na úseku 100 metrů. Z toho mohou plynout dva závěry, buďto že rychloměr nefungoval správně, nebo se měřicí vozidlo přiblížilo k měřenému (rychlost měřicího vozidla byla vyšší, než vozidla měřeného) a došlo tedy ke zkreslení rychlosti. Krajský soud tak nesprávně posoudil otázku možného zkreslení naměřené rychlosti.

S ohledem na vše uvedené stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

pokračování

Žalovaný ve svém vyjádření sdělil, že se zcela ztotožňuje se závěry rozsudku krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze spisového materiálu plyne, že stěžovatel dne 22. 6. 2013 ve 12:17 hod na dálnici D11 v 74. km ve směru jízdy na Hradec Králové v katastrálním území Pravy, okres Pardubice, při řízení motorového vozidla zn. BMW 390, RZ X, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o 21 km/h. Měřicím zařízením značky PolCam PC 2006 mu byla naměřena rychlost 156 km/h, po odečtení tolerance -3 % 151 km/h; v daném úseku je nejvyšší dovolená rychlost 130 km/h. Stěžovatel byl na místě ztotožněn hlídkou Policie ČR na základě předložených dokladů (osvědčení o registraci vozidla, doklad o pojištění vozidla, řidičský průkaz a povolení k trvalému pobytu cizince). Stěžovatel hlídce sdělil, že s přestupkem nesouhlasí a žádá o jeho projednání u přestupkové komise. Správní orgán prvního stupně proto stěžovateli zaslal sdělení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání (doručeno 7. 8. 2013). Jednání bylo nařízeno na 28. 8. 2013. Stěžovatel byl v tomto sdělení zároveň poučen, že prostý doklad o pracovní neschopnosti nepostačuje jako omluva z nařízeného jednání. Stěžovatelův zmocněnec (plná moc ze dne 12. 8. 2013) správnímu orgánu zaslal omluvu z nařízeného jednání dne 27. 8. 2013, kterou doložil potvrzením o dočasné pracovní neschopnosti, vystaveném dne 26. 8. 2013 MUDr. Z. S., soukromou praktickou lékařkou. Správní orgán tuto omluvu neshledal důvodnou, což následně v rozhodnutí obsáhle odůvodnil, a přistoupil k projednání věci v souladu s § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) v nepřítomnosti stěžovatele i jeho zmocněnce. Správní orgán vycházel z podkladů, které měl k dispozici, konkrétně z oznámení o přestupku sepsaném na místě, a dále zejména z důkazu pořízeného měřicím zařízením PolCam PC 2006, tedy z videozáznamu, z něž měl správní orgán bez pochyb za prokázané spáchání přestupku stěžovatelem. Dále bylo vycházeno z úředního záznamu sepsaného ve věci šetření přestupku v souvislosti s překročením maximální dovolené rychlosti jízdy, který byl zcela v souladu s již předeslanými důkazy, a z ověřovacího listu č. 258/12, z něž plyne, že rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen ke dni 20. 11. 2012 s platností jednoho roku. Za uvedený přestupek byla stěžovateli prvostupňovým rozhodnutím uložena pokuta ve výši 2000 Kč. Proti uvedenému rozhodnutí se stěžovatel dne 20. 9. 2013 odvolal prostřednictvím svého zmocněnce. Jednalo se o podání blanketního odvolání, v němž zmocněnec uvedl, že jej doplní po seznámení se se spisovou dokumentací. Dne 30. 9. 2013 se zmocněnec dostavil ke správnímu orgánu k nahlédnutí do spisu a pořízení kopií mj. správního spisu v této věci. Dne 11. 10. 2013 byla zmocněnci stěžovatele odeslána výzva k odstranění vad podání (doručena dne 24. 10. 2013). Na tuto výzvu

zmocněnec stěžovatele žádným způsobem nezareagoval. Žalovaný proto dne 3. 1. 2014 vydal napadené rozhodnutí, kterým stěžovatelovo odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal rozsudek krajského soudu z hlediska namítané nepřezkoumatelnosti, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze zpravidla vážit důvodnost konkrétních kasačních námitek. K otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se již Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 (publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), podle něhož za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl, nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, k té se zdejší soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, v němž uvedl, že *„[n]edostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“* Obdobně se Nejvyšší správní soud vyslovil i v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130 (publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS), či v rozsudku ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 – 78 (publ. pod č. 523/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným judikatura shledává i rozhodnutí, v němž krajský soud opomene přezkoumat byť jen jednu ze žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Z judikatury zdejšího soudu však plyne též skutečnost, že *„[o]vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 – 59).

Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku v tom, že krajský soud citoval určitá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z nichž plynulo, že byli-li záznam pořízen radarem, který splňuje všechny zákonné požadavky, tak metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze, a dále že pokud byla rychlost zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze, neboť jinak by k zaznamenání nedošlo, a to ačkoli správní orgány ani soud manuálem k obsluze v průběhu řízení vůbec nedisponovaly. Nejvyšší správní soud uznává, že se jedná o pochybení krajského soudu, neboť znalost návodu k obsluze měřicího zařízení PolCam PC 2006 nepatří ke skutečnostem, které soud zná ze své činnosti, a nejedná se ani o notoriety (srov. § 64 s. ř. s. ve spojení s § 121 o. s. ř.). Neměl-li soud, resp. správní orgány, k dispozici návod k obsluze měřicího zařízení, a tento tedy nebyl v žádné fázi řízení proveden jako důkaz, nebylo v souladu se zákonem se na něj žádným způsobem odvolávat. Tímto tvrzením Nejvyšší správní soud nevyvrací to, co bylo uvedeno v krajském soudem citovaných rozsudcích, protože ty vycházely z jiného skutkového základu; v předmětných řízeních správní orgány disponovaly manuálem k obsluze měřicího zařízení (nebo alespoň odborným vyjádřením

pokračování

společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a. s., ohledně používání měřicího zařízení). Jak již ale bylo uvedeno, krajský soud skutečně pochybil, argumentoval-li v napadeném rozsudku návodem k obsluze, kterým nedisponoval. Nejvyšší správní soud však, přes právě uvedené, neshledal rozsudek krajského soudu v důsledku tohoto pochybení nepřezkoumatelným. Jak již bylo uvedeno, nepřezkoumatelnost rozsudku nepředstavuje taková vada, která spočívá pouze v dílčím nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krajský soud v napadeném rozsudku využil argumentaci předmětnými rozsudky zdejšího soudu pouze podpůrně, neboť i bez ní lze z odůvodnění dospět k jednoznačnému závěru, že správní orgány neměly žádné pochybnosti o vině stěžovatele za spáchání přestupku, tak jak byl shora popsán. Krajský soud tento svůj závěr odůvodnil zcela dostatečným a přesvědčivým způsobem, když dovodil, že z provedeného dokazování byl zřejmý závěr o odpovědnosti stěžovatele za předmětný přestupek, tím spíše za situace, kdy sám stěžovatel nepopíral, že to byl on, komu byla měřena rychlost jízdy; v průběhu přestupkového řízení navíc nebyla vznesena žádná konkrétní námitka, pro kterou by bylo potřebné provádět další dokazování, ať již návodem k použití měřicího zařízení nebo výsledkem policistů, jak tomu bylo např. i v rozsudku, který akcentoval stěžovatel (sp. zn. 3 As 29/2011), kdy v průběhu správního řízení přestupce fundovaným způsobem zpochybňoval, zda policisté postupovali při měření rychlosti jím řízeného vozidla v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení. Lze tak konečně odkázat na již citovaný rozsudek ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 – 59, a uzavřít, že ačkoli se skutečně jednalo o pochybení krajského soudu, toto nemohlo mít žádný vliv na výrok napadeného rozsudku.

Protože rozsudek krajského soudu nebyl shledán nepřezkoumatelným, lze přistoupit k vypořádání dalších stěžovatelem uplatněných námitek.

Zbývající část kasační stížnosti stěžovatele směřuje k otázkám náležitého zjištění skutkového stavu, resp. k provedení dokazování. Stěžovatel se domnívá, že nebylo provedeno řádné dokazování a skutkový stav byl zjištěn nesprávně, neboť vzdálenost mezi výchozím a koncovým bodem měření je podle GPS souřadnic ve vzdálenosti 148 m a nikoliv pouze 100 m, po kterou mělo být prováděno měření, a tudíž se měřící vozidlo buďto přiblížilo k měřenému, a jelo proto rychleji, anebo rychloměr nefungoval správně.

Nejvyšší správní soud k námitce ohledně posouzení správného zjištění skutkového stavu předně obecně konstatuje, že otázky dokazování ve správním řízení (řízení o přestupku) jsou upraveny v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V § 3 je uvedeno, že správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu (viz také rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009 - 101).

Nejvyšší správní soud má dále za to, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu svých námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve *ex post* podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová. V každém případě však platí, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhnout nové důkazy i v odvolání; přičemž omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (viz rozsudek č. j. 1 As 96/2008 – 115). Právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích) tedy pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení. Správní orgány se musí vždy vypořádat se všemi tvrzeními a důkazními návrhy obviněného z přestupku, přičemž jen relevantní a pro materiální zjištění skutkového stavu podstatné důkazní návrhy je třeba v přestupkovém řízení provést.

Nejvyšší správní soud také předesílá, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí.

V nyní projednávané věci správní orgány zjistily skutkový stav tak, že měly nade vší rozumnou pochybnost za prokázané, že se deliktního jednání dopustil stěžovatel, a to tak, jak to vyplývalo z provedeného dokazování. Nutno zdůraznit, že stěžovatel zůstal v průběhu celého přestupkového řízení zcela pasivní a takto pasivní byl i jeho zmocněnec. Určité pochybení správního orgánu soud spatřuje pouze v tom, že neakceptoval první omluvu stěžovatelova zmocněnce z nařízeného jednání a provedl jednání v nepřítomnosti obviněného z přestupku (stěžovatel se však nedostavil bez jakékoli omluvy), neboť konstantní judikatura je toho názoru, že první omluva, není-li zjevně nedůvodná či účelová, což nelze o předloženém rozhodnutí o pracovní neschopnosti bez dalšího *a priori* tvrdit, by měla být správními orgány akceptována, příp. by měl být dán obviněnému prostor pro její doplnění nebo objasnění (viz např. rozsudek ze dne 18. 2. 2015, č. j. 2 As 161/2014 - 57). Přes toto pochybení prvostupňového orgánu však Nejvyšší správní soud považuje napadené rozhodnutí žalovaného za zákonné, neboť stěžovatel mohl proti tomuto postupu uplatnit obranu v odvolacím řízení. Stěžovatel se sice proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, svoje odvolání však neodůvodnil a nedoplnil jej ani po obstarání kopie spisového materiálu, a ani poté, co byl žalovaným vyzván k jeho doplnění. Stěžovatel tak mohl veškeré své námitky uplatnit před žalovaným v řízení o odvolání, což však v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce, neučinil. Na tomto místě nutno upozornit, že zastoupení v přestupkovém řízení není povinné, a stěžovateli tak nutno přičíst rovněž odpovědnost za výběr zástupce pro toto řízení. Nehájil-li zvolený zástupce náležitě stěžovatelova práva, nese následky své volby stěžovatel sám.

Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel ani jeho zástupce kromě zaslání omluvy z jednání a podání blanketního odvolání, které ani k výzvě nedoplňli, žádným způsobem se správními orgány nekomunikovali. Žalovaný proto přezkoumal prvostupňové

pokračování

rozhodnutí v rámci revizního principu (§ 89 odst. 2 správního řádu) a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy (srov. rozsudek ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud upozorňuje, že odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. V případě, je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že správní orgán prvního stupně opatřil dostatek důkazů o tom, že právě stěžovatel naplnil skutkovou podstatu, která mu byla kladena za vinu. Vycházel zejména z videozáznamu, z něž je patrná registrační značka vozidla a rychlost, která byla vozidlu naměřena. Je z něj rovněž zřejmé, že při měření rychlosti nedošlo k rozdílům v rychlosti měřícího a měřeného vozidla a že měřené vozidlo měla hlídka Policie ČR neustále na dohled, v důsledku čehož lze vyloučit záměnu s jiným vozidlem. Po provedeném měření z vozidla vystoupil stěžovatel, jenž byl na místě ztotožněn. Žalovaný považoval závěry prvostupňového rozhodnutí za správné, učiněné na základě správného hodnocení důkazů a na základě úplného důkazního řízení.

Nejvyšší správní soud došel zhodnocením relevantních částí správního spisu ke stejnému závěru, tedy že správní orgány řádně zjistily skutkový stav tak, aby mohl být stěžovatel bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že spáchání přestupku bylo stěžovateli jasně dokázáno ve správním řízení, neboť ve správním spise založené podklady vylučují pochybnosti o správnosti zjištěného skutkového stavu.

S ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem. Správní orgány důkaz videozáznamem provedly, řádně jej hodnotily samostatně i spolu s ostatními důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru o tom, že stěžovatel předmětný přestupek spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Poněvadž však nyní namítaná skutečnost ohledně provedení měření nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť; tj. preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a, s ohledem na rozsah přezkumu, ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv

nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu